

Anava a escriure la ressenya d'un llibre, fruit del pensament en plena Pandèmia, d'un escriptor controvertit, i m'he trobat amb que la contraportada resumia el que jo volia escriure per animar-vos a la lectura i meditació, i tant de bo acció. Diu entre altres coses: "Para ser una persona compasiva no es necesario que exista un afecto previo, es suficiente con que consideremos a quien sufre como iguales. Ese es el verdadero significado de la compasión como principio y virtud."

Tot el llibre és un revulsiu i el seu autor Juan José Tamayo ens parla sense embuts del que anuncia el seu títol: "La compasión en un mundo injusto".

Dic sense embuts perquè només en l'anunciat dels diferents capítols ens atrapa a tots i, perquè no dir-ho, ens incomoda en treure'ns del confort en que ens trobem més còmodes mirant "veure-les passar". Com que no us puc llegir el llibre us en diré aquests capítols: Un mundo injusto y desigual, La compasión de las religiones, Historificación de la compasión, No hay compasión sin justicia, Teopolítica de la compasión, La compasión como memoria subversiva de las mujeres olvidadas, Humanismo, transhumanismo y compasión, Diálogo entre ciencia y religión: ejemplo de compasión, Hacia una ética de la compasión, i per acabar: Hacia una mística de ojos abiertos, corazón solidario y amor políticamente eficaz.

L'autor ens fa entendre que sense compassió no hi ha humanitat i és evident que aquesta virtut ha d'anar de bracet en qualsevol dels camps de ser éssers privilegiats de consciència. Com deia Ciceró: "No hem nascut solament per a nosaltres" i encara més endavant deixava clar que: "El deure demana sobretot de subvenir principalment el qui més ajut necessiti".

Així doncs ens convé que se'ns vagi actualitzant aquest deure de ser compassius si és que volem ser més humans i, fins hi tot m'atreuria a dir, millors i més feliços. La paràbola del bon samarità, que ve a ser el paradigma de l'ètica de la compassió, per més actual que segueixi sent, de tant sentir-la ja no l'escoltem i pot passar que no la sentim tan exigent com és. Si ens la prenem com una meditació i no ens aboca a l'acció no hem entès res de res.

El llibre va més enllà de la individualitat i ens exigeix una compassió social, la que demana equitat, justícia social i fins i tot universal, la que prediquen les diferents religions i cada vegada es percep menys la seva pràctica, en un món injust on la paraula compassió sembla quedar antiquada i fora dels vocabulari actual.

En ser un autor, com he dit en començar, controvertit, hi haurà qui dirà: ves que m'ha d'explicar aquest! I passarà de llarg. No voldria fer comparacions exagerades, però a Natzaret no van escoltar amb atenció a Jesús. A vegades per no ser de la nostra corda, per no ser un dels "nostres", ja no escoltem i això ens tanca oportunitats de reflexió i creixement que ens farien més bé que mal. Ens cal obrir les finestres del nostre cervell perquè s'oxigeni i amplii coneixements.

Així doncs i fent una referència de recomanació de pregària bíblica, que sigui veritat en nosaltres allò de: "sigueu compassius i benignes".

Amén!!!